

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, [1619]

Imagines

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1448)

ur: in Colloquijs quoque Luciani, & postea in Metamorphoseos Ouidij lib. 4. o Denique.] Commemorat quomodo apud veteres oracula ad Astrologiæ rationem relata sint.

p Ad hæc Lycurgus.] Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur, & in eo mulieres partu facilius lesari scribit Plutarchus. Prælium Lacedæmony ante plenilunium ex Lycurgi præscripto non imitant. In eam superstitionem iocatur Aristoph. τῆ πλωσελλώπιδ est, plenilunio, sero aut nunquam futurum significans. Vide Erasmi. nostrum in Adagio: Accessit luna. q] Arcades.] Arcades in summam morum immanitatem efferati sunt, quod cæteris omnibus amplectentibus Astrologiam, cæterasq; liberales disciplinas, quarum cultu manifestum hominum ingenia, soli contempserint, seq; fecerint antiquiores ipsa luna: unde & πλωσελλώπιδ dicti. Servius in 2. Georgica: Arcades se proselenos esse asserere: id est, antelunam natos esse, Cicero in Fundaniana commemorat. r Ad ego.] A similibus & signis,

EIKONES.

IMAGINES.

Vincencio Obsopœo interprete.

ARGVMENTVM.

Effigiat hoc dialogo Lucianus typum siue exemplar formosissimæ atque honestissimæ mulieris quæ non tantum pulchritudine corporis perfecta & numeris omnibus absoluta sit, verum etiam eas animi dotes eamque morum venustatem ac gratiam habeat, quæ foeminarum propriissimæ sint, & pro personæ qualitate quamque maximè commendent. Ac priorem quidem descriptionem, corporis ac formæ videlicet, ex sua persona effingit, collatione facta omnium earum, & statuarum, & imaginum, quæ vnquam à clarissimis artificibus factæ præcipue celebrantur, sumendo ex vnaquaque quod in ea potissimum fuit,

ac plurima laude nobilitatum. Alteram autem quæ
 sermone ac vocis suavitate, eloquentiam, studium,
 cognitionem quæ liberalium scientiarum, præterea sa-
 pientiam quoque ac prudentiam, modestiam, pudici-
 tiam, & (quam in hac cum primis commendat) animi
 æquabilitatem ac moderationem describit: sub Po-
 lystrati cuiusdam persona, cum quo Dialogum hunc
 instituit, proponit, etiam ipsam collationibus exem-
 plorum cum poetarum, tum historicorum eodem
 modo illustratam. Vtrum autem Imperatoris alicuius
 eorum sub quibus ipse vixit, an externi regis cuius-
 piam uxorem aut etiam concubinam, hoc tam ex-
 quisito ac singulari encomio celebret, dubitari potest
 Nam Traiani quidem atque Adriani vxoribus, sub
 quorum imperio pleraque scripsit, & nomen & patria
 sepugnare videntur, cum altera Plotina, altera Sabina
 dicta fuerit: hanc autem ipse, vt illam apud Xenophonem
 Abradatae uxorem, Pantheam vocari dicat, & rex
 Smyrna Ionica ciuitate natam fuisse. Et tamen appella-
 tione regis Magni, qua veteres Græci solum Persarum
 regem nominabant, idem infra etiam imperatorem
 Romanum designat: cum in Toxari ait Diniam à
 præfecto Asiæ ad regem Magnum (quanquam ibi regem
 Persarum, qui tum nullus fuit, Erasmus quoque
 verterit) in Italiam missum, & ab eo
 damanatum in Gyarum insulam relegatum
 fuisse.

AYKL

ΔΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΠΟ-
ΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

Αλ' ἢ τοιοῦτόν
τι ἄρα ἔπασον
οἱ τῶν γοργῶν ἐξ
δόντες, οἷον ἐ-

γῶ ἵνα γὰρ ἔπασον, ὃ Πολύ-
στρατι, παγκάλω τινὰ ζωῶ-
κα ἰδῶν αὐτὸν ἔβη μύθος ἐκεί-
νο, μικρὸ δ' ἔω λήθος ἐξ ἀνθρώ-
που σοὶ γινούμεναι, περιγῶς ὕ-
πὸ τ' ἑαυμάτος. Πο. Ἡράκλειος,
ἐπιρροῦς τι τὸ θεῖα μα φῆς, καὶ
ἀνὴρ βίαιος, ἄγει ἢ Λυκίνον
ἐξέπληξε ζωὴν τις ὄσα· σὺν ἔβη
ἄνδρ' ἢ μερακείων ἢ πάντων
ῥαδίας αὐτὸ πάσχεις, ὡς τε
θάλλορ ἄν τις ὄλορ ἢ Σίπολορ
μιτακινῶσιν, ἢ σὶ τ' ἁλῶν
ἀπάγοι, μὴ ὄχι παριστάμεναι αὐ-
τοῖς κίχνητά ἢ ἐπιδακρύου-
τά γι πομάκεις, ὥσπερ ἐκεί-
νῳ αὐτῶν τῶν τῶ Ταντάλορ.
ἄτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἢ ληθοποῖς
αὐτῆ Μεδουσα ἡμῖν ὄει, καὶ
ῶσθιρ, ὡς καὶ ἡμῶς ἰδοίμερ,
οὐ

sti, sed lachrymas quoque non raro profundere tibi moris est,
quemadmodum illam perhibent Tanti filiam. Verum
men responde mihi quæ illa tandem est Medusa saxifica,
et unde generis ortum ducit, ut et nos illam videamus.

Neque

ΛΥΚΙΑΝΟΥΣ, ΤΟΥ
ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

Τ profectio tas
li quopiam illi
absumpti sunt
exitio, quibus

Gorgonis facies conspecta
est, quali ego paulo ante pe-
nè interissem, ὃ Polystrate
visa summa forma muliere:
et quod in ea fertur fabula,
parum aberat quò minus ego
saxum ex homine factus sim.
spectaculi admiratide rigo-
re attratio. POLO Her-
cules, inusitatū quoddam et
nouum dicis spectaculū, ni-
misque violentum, si Luciano
quoque stuporem induxerit
muliercula. Hoc equidè for-
mosis conspectis iuuenibus
facile tibi solet accidere, ita
ut quispiam citius totum Si-
pylum loco dimoueret suo,
quàm te à formosis queat ab-
trahere: qui non solum hian-
ti ore illis assistere consuevis

οὐ γὰρ οἶμαι, φθονήσας ἡμῖν τ'
 θέας, ὅθ' ἐχολοτυπίσας ἂ μὲλ-
 λοιμῶν πλοισιῶν πῶ καὶ αὐτοῖ
 παραπληγῶσα σοι ἰδούσθ'.
 ΛΥ. καὶ μὲν εὖ εἰδέναι χεῖρα,
 ὡς καὶ ἐκ περιωπῆς μόνον ἀε-
 κιδῆς ἐς αὐτῶν, ἀχανῶσι, καὶ
 τῶν ἀνδριάντων ἀκινκτόττον
 ἀφραῖα. καὶ τοι τοῦτο μὲν ἴ-
 σως ἀρλουκώτερόν ἐστι, καὶ τὸ
 προὔμα ἡπλορ λιχείον, εἰ αὐ-
 τὸς ἰδοῖς· εἰ δὲ καὶ ἐνὶ πρὸς
 βλεψίσει, τίς ἔσται μηχανὴ ἀ-
 πωσῶσα αὐτῶν; ἀπάξαι γάρ σε
 ἀναδοσαμένη, ἔνθα ἄν ἰδέ-
 λη, ὅπερ ἢ ἢ λίθος ἢ ἡρακλεῖα
 θραῖ τ' ἰδύρορ. ΠΟ. πᾶν οὐδ'
 Λυκίον, τράσιόν τι κάπ' ὅ
 ἐν παλαιῶν, ἀπὸ ἐπεί μοι, τίς
 ἢ γυνή ἐστι; ΛΥ. οἷα γάρ με
 ἰπερβαλέσθαι ἔδ' λόγῳ, ὅς τις
 Δία, μὴ σοι ἰδούσι ἀδρυῖς τις
 ἐπαινεῖσαι δόξῳ παραδοστον
 ἀμείνων φανῶν. πῶ δὲ ἀπὸ
 ἡττις μὲν οὐκ ἄν ἐπὶ ἔχοιμι,
 ὅ μ' ἰδούσι ἀδρυῖς τις
 ἐπαινεῖσαι δόξῳ παραδοστον
 ἀμείνων φανῶν. πῶ δὲ ἀπὸ
 ἡττις μὲν οὐκ ἄν ἐπὶ ἔχοιμι,
 ὅ μ' ἰδούσι ἀδρυῖς τις
 ἐπαινεῖσαι δόξῳ παραδοστον
 ἀμείνων φανῶν. πῶ δὲ ἀπὸ
 ἡττις μὲν οὐκ ἄν ἐπὶ ἔχοιμι,

Neque enim, ut mea est opi-
 nio, nobis inuidebis spectacu-
 lū, neq; zelotypiæ morbo la-
 borabis, etsi nos illa conspe-
 cta rigore concreuerimus.
 LVC. Atqui hoc planè ti-
 bi cōpertū esse oportet, quòd
 si ex sola specula illam intui-
 tus fueris, miuū ilicò ac ipſis
 statuis immobiliorem te fa-
 ciet. Et fortasse quod dixi,
 leue est præ hoc quod dictu-
 rus sum. Vulnere quoq; non
 admodum tempestiuo te cō-
 sauciabit, si coràm ipse illam
 intueberis. At si illa conuerso
 sis oculis temet inspexerit,
 quæ facultas tibi relinque-
 tur te ab illa auellendi? Ab-
 ducet te alligatum quocunq;
 collibuerit, quemadmodum
 lapidem Heracleum ferrum
 ad se attrahere perhibent.

POL. Desine verò, ὦ Lu-
 ciane, prodigiosam quan-
 dam ὅ monstrificam effingere pulchritudinem. Sed hoc
 mihi expedi, quæ nam illa fuerit mulier. LVC. An tu
 me oratione eius formam immodicè attollere existimas, quò
 vereor ne eam tibi iam visam, ingenij culpa atque infirmitate
 nimis ieiunè laudārim? Tantò tibi eius facies oratione mea
 amplior videbitur, atque excellentior. Cæterum quam sit,
 555 mihi

θραπεία δὲ ποτὴ, καὶ ἄλλη τι-
 ρὶ ἀντὶ τῶν παρὰ σκωτὶ λαμ-
 προῦ, καὶ ἀνέχων τι πηλοῦ, &
 καὶ ἄβραι πάντων ποτῶν, καὶ ὅ-
 πως μείζον γὰρ ἢ κατὰ ἰδιωπι.
 κλῶ τὸ χλω ἰδέσθαι τὸ πρῶμα
 εἶνα. Πο. ἔδιδόμομαι ἐπὶ ὅ-
 σῳ γὰρ, ἢ τις καλοῖτο; Λυ. οὐ-
 δαμῶς, ἢ τῶν μόνον, τῆς ἰω-
 νίας ἐστὶ τῶν θεατῶν γὰρ τις
 ἀπιδῶν ἰς τὸν πηλοῖον, ἐπὶ
 παρῆλθε, τοιαῦτα μέρ τοι ἔ-
 φη τὰ Σμυρναῖα λέγειν, καὶ
 θωμασῶν ὄντων, ἢ κατὰ ἰω-
 νίας τῶν πόλεων, τῶν καλ-
 νίστων γυναικῶν λέγειν, ἰδὲ.
 καὶ δὲ μοι Σμυρναῖα καὶ αὐ-
 τὸς ὁ πηλοῖον εἶνα, οὕτως ἰσ-
 μνωῖς ἐπ' αὐτῆ. Πο. ἐκού-
 ἐπὶ λίθου τοῦτο γὰρ ὡς ἀνθρώ-
 ἐπίσημα, οὐτε παρὰ σκωτῆ-
 σαρ, οὐτε τὸν Σμυρναῖον ἰ-
 κῆνον ἐρόμεν, ὅς τις λῶ,
 καὶ τὸ ἔδος, ὡς οἶόν τι, ὑπὸ
 δεξιῶν τῶν λόγων, τάχα ἢ ἄρ
 οὐτῶ

Smyrnaeus esse, qui ista dixerat, aded insolenter de illa iacta-
 bat. POL. Proinde hoc reuera oi lapis fecisti, qui neque
 illam consecutus es, neque Smyrnaeum illum quae fuerit, in-
 terrogaris. Atqui saltem speciem, quoad eius fieri potest,
 oratione mihi adumbrato, si queam fortasse ista ratione
 illam

mihi non promptum est di-
 cere. Magnus circa illa cere-
 nebatur cultus, & appa-
 ratus splendidus. Enucho-
 rum numerofo satellitio fis-
 pata: multis praeterea alijs,
 & illis teneris puellis comi-
 tata incedebat. In summa,
 omnia erant ampliora, quam
 quae priuata fortunae me-
 diocritas sustentare possit.
 POL. Ergo ne nomen qui-
 dem inaudisti tu, quanam
 vocaretur? LVC. Ne no-
 men quidem teneo, nisi hoc
 solum, illam esse oriundam
 ex Ionia. Siquidem species
 torum quispiam, conuersus
 in proximum oculis, quam-
 do praeteribat: Tales, in-
 quit, Smyrnaeae sunt pulchri-
 tudines. Nihil autem mis-
 randum est, si ex Ionicis vr-
 bibus pulcherrima, mulierem
 produxerit pulcherrimam.
 Visus vero est & ille mihi

οὐτῶ γινώσκωμι. Λυ. ὄρατ',
 ἡλικὸν τοῦτο ἦγέσας, οὐ κα-
 τὰ λόγων δυνάμιν, καὶ μά-
 λιστα γὰρ τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι
 οὐτὰ θαυμασίαν ἀκρόα. πῶς
 ἴδω μόλις ἄν ἢ Ἀπιδῆς ἢ Ζυ-
 ξίς ἢ Παρράσιος ἢ Ἰκανοὶ ἢ Ἰδο-
 ξαρ, ἢ ἄ τις Φαδίας ἢ Ἀλκα-
 μίνης, εἰ δὲ ἡμῶν νομοῦμαι τὸ
 ἀρχιτέκτον, ἀσφεία τῆς τέχ-
 νης. Πο. ὦμ, ὦ Λυκίε,
 ποῖά τις ἴδω τῶν ὄψιν; οὐ γὰρ
 ἐπισφάδεις τὸ τὸ λήμμα ἀφί-
 λω ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τῶν ἀνός-
 να, ὅπως ἄν τῆς γραμμῆς ἔ-
 λει. Λυ. καὶ μὲν ἀσφαλί-
 τερον αὐτὸς ποιεῖσθαι μοι δεῖ
 ἦν, τῶν παλαιῶν τινος ἐκεί-
 νων τελευτηῶν παράκαλέ-
 σθαι ἐπὶ τὸ ἔργον. ὡς ἀνα-
 παλάσιόν μοι τῶν γυναικῶν.
 Πο. πῶς τοῦτο φῆς; ἢ πῶς
 ἂν ἀφίκοιντό σοι πῶς τοσοῦ-
 τον ἰτῶν ἀφθάνοντων; Λυ.
 φηδίας, ἢ πρὸς σὺ μὴ δ-
 κρῆσθαι ἀπεκείνεται τί μοι.

Πο.

mulieris formam mihi depingant. POLYST. Quorsum
 ista dicis? aut quonam pacto illi tibi adsciri venient, qui tot
 retrò seculis fato functi sunt? LVCIANVS. Persa-
 cile, dummodo te mihi non pigeat ad quæstia respondere.

Πο. ἰδέτα μόνον. Λυ. ἐξ
 ἠδύμυσσας ποτε, ὃ Πολύ-
 στρατε, τῆ Κνιδίων; Πο. καὶ
 μάλα. Λυ. οὐκοῦν καὶ τὴν
 Ἀφροδίτῃν εἶδόν πάντας
 αὐτῶν; Πο. νὺ Δία τῶν
 Πραξιτέλους ποιγμάτων τὸ
 κάκιστον. Λυ. ἀλλὰ καὶ
 τὸν μῦθον, ὃν ἤγουσιν, ἢ
 κούσας, οἱ ἐπιχέουσι περὶ αὐ-
 τῆς, ὡς ἰσραδέν τις τοῦ ἀπ-
 γάμα[το], καὶ λαθῶν ἴσο-
 λαφθάς ἐν ἱερῷ, συγγίνοι-
 το, ὡς Δαναῶν, ἀγαλμα-
 τι; τοῦτο μὲν σοι ἄλλως ἰ-
 σοράδω. ἔν δὲ (ταύτῃ
 γὰρ, ὡς φῆς, εἶδόν) ἴδι
 μοι, καὶ τόδε ἀπόκεινα, εἰ
 καὶ τὴν ἐν λίθοις Ἀθώμοι,
 τὴν Ἀλκαμένους ἰσρακας;
 Πο. ἢ πάντων γ' ἄν, Λυκίτε,
 ὃ ῥαθυμότατος ἴω, εἰ τὸ κάλ-
 λιστον ἢ Ἀλκαμένους πλάσ-
 μάτων παρ᾽ ἄλλοι. Λυ. ἢ ἔ-
 νο μίρη γέ, ὃ Πολύστρατε, οὐκ
 ἐξήρσομαι σε, εἰ ποτ᾽ αἰς
 ἰς

POLYSTR. Roga quas
 cunque fert animus. LV-
 CIA. Nunquam ne, Poly-
 strate, ad Cnidios peregrè
 profectus es? POL. Imò
 maximè. LVC. Proinde
 de ante omnia? Venerem
 quoque illorum vidisti?
 POL. Sanè per Iouem,
 Praxitelis monumentum pul-
 cherrimum. LVC. Sed
 nunquid etiam fabulam me-
 morantibus de illa incolæ
 inaudisti, quomodo vnus æ-
 liquis eius imaginis insan-
 do amore correptus fuerit,
 tum quemadmodum laten-
 ter in templo derelictus, noa
 et cum imagine, quantum
 fieri potuit, rem habuerit?
 Sed hæc alio tempore inqu-
 rito, quippe hæc (vt ais) tibi
 planè visa est. Age verò,
 hoc mihi responde, nun-
 quid etiam illam Athenis
 quæ in hortis est, videlicet
 Alcamenis, conspexisti?
 POL. Sanè omnium merifif-

simus, ὃ Luciane, meritò censendus essem, si pulcherrimum
 Alcamenis figmentum negligenter contempissem. LVC.
 Illud quidem, Polystrate, te non interrogabo, num sape

ἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθῶν, καὶ τὴν Καλάμιδ^{ος} Σωσάνδραν τιθεῖσσαι. ΠΟ. ἔδον κἀπέηνλυ ποικίαις. ΛΥ. ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς τῶν δὲ Φαδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπιπέσας; ΠΟ. τί δ' ἄλλο, ἢ τὴν Λημνίαν, ἢ καὶ ἐπιγράφει τούνομα ὁ Φαδίας ἡξίωσι; καὶ νῦν Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπιραδομίλυ τῶν Δορατίων. ΛΥ. τὰ βέλτεστα ὧ ἐτόρει, ὡς τε οὐκ ἐστὶ ἄλλων τεχνιτῶν δέξις. φέρε δὲ ἐξ ἀπασῶν ἡδὴ τούτων, ὡς οἶόν τε, σωμαρμόσας, μίαρ σοι ἀκόνα ἐπιδήξω τὸ ἐξαιρίτον παρ' ἐκείνης ἔχουσαν. ΠΟ. καὶ τίνα ἄν τρόπον ἐπίγραφοί; ΛΥ. οὐ θαλιπὸν, ὧ Πολύστρατε, ἀ τὸ ἐπὶ τῶν παραδόντων τὰς ἀκρόνας τῶν λόγων, ἐπιπέψαι μὲν αὐτῶν μετ' ἀκοσμίην, καὶ συντιθεῖσθαι καὶ ἀρμόξαι, ὡς ἄν ἀρρυθμότατα δυνάτω, φυλάττω ἅμα τὸ συμμιγῆς ἱκανῶς, καὶ ποικίλον. ΠΟ. ἴν' ἔλας, καὶ

in arcem conscenderis, ac Calamidis Sosandram spectaris. POL. Et hanc vidisse penumero. LVC. Iam et ista abunde sufficiunt. At ex operibus Phidiae quodnam maxime collaudasti? POL. Quodnam aliud, quam illam^b Lemniam, quam hoc quoque titulo nobilitare non dubitavi Phidias? Insuper illam quoque Amazonem, quae hactenus innitur. LVC. Pulcherrima sunt ista, et amice: itaque alijs non amplius egebis artificibus. Age verò iam ex omnib. his, quoad eius fieri poterit, unquam imaginem compositam tibi ostensurus sum, ab unaquaque praecipuum specimen habentem. POL. Et quo pacto hoc fieri potest? LVC. Haud difficili, et Polystrate, si nunc in praesens traditis orationi imaginibus, illi per miserimus exornandi copia, tum componendi et coaptandi facultatem, quantum fieri poterit luculentissime, eadem opera temperaturam observanti, et iucundam varietatem. POLYST. Recte dicis:

καὶ δὴ παραλαβὼν ἀνυπό-
 τω' ἔειπε γὰρ ἀδελφία, ὅ, τι
 ἢ κήσεται αὐτῶς, ἢ ὅπως ἐκ
 τοσοῦτων μίση τιὰ σωθῆς,
 οὐκ ἀπέδουσαμ ἀπυργάσα-
 ται. Λυ. καὶ μὲν ἦδη σοι
 ὄραμ παρέχθ' ἰγνομήσω πλὴν
 αἰόνα ὄδῃ σιωαρμόσον, τίς
 ἐκ Κνίδου ἠκίστης μόνον πλὴν
 κεφαλῶν λαβῶν. οὐδὲν γὰρ
 τῷ ἀποουσάματ' ὅ, γυμνοῦ
 ὄντ' ὅ, δ' ἴσεται τὰ μὲν ἀμ-
 φὶ πλὴν κόμην ἢ μέτωπον,
 ὄφρ' ὄρων τὴ ἔνγραμμον ἰέ-
 σης ἔχασ, ὡς περὶ Πραξιτέ-
 λης ἰποίχοι. ἢ τ' ὄφθαλμῶν
 ὄτ' ὅ ὑγρόν, ἅμα τῷ φαδρῶ
 καὶ κίχαισμένῳ. καὶ τοῦτο
 ἐμφυλάξαι κατὰ τὸ Πραξι-
 τέλει δούδῃ. τὰ μὲν δ' ἢ ὄ-
 σα τῆς ὄψις ἀντωπὰ, παρ'
 Ἀλλοκίμοις, ἢ τῆς ἐν κί-
 ποις λήψεται ἢ πέσιτι, χα-
 ρῶν ἄκρα, ἢ καρπῶν τὸ ἐν-
 ρυθμοῦ, ἢ δακτύλων τὸ ἀν-
 ἄγωρον, ἢ δακτύλων ἀπῆγορον,
 παρὰ

est, nutud accipiet. Ad hæc manus teretes, earundemq; con-
 cinnam iuncturam, digitorumq; tenellorum dictum non dis-
 ficilem, in extremitis in orbiculatam exilitatem desinentium,

proinde assumptis ille de-
 monstraret. Perlibenter verd
 videre gestio, quia illis vi-
 sura sit, aut quomodo ex iis
 omnibus unam composi-
 tam, nec ulla in parte dis-
 crepantem absolutura sit.

LVCIAN. Atqui iam tibi
 videndi facultas prestabit
 nascentem imaginem ita co-
 ponens: Veneris è Cnido
 adductæ, si tantum caput
 sumpserit, reliquis nudi cor-
 poris paribus opus non ha-
 bebis. Porro quod ad cor-
 mam & vultum attinet, ac
 decentem superciliorum am-
 bitum, illi habendum conce-
 des, quemadmodum à Pras-
 xitele absoluta est. Quin-
 etiam oculorum nobilem
 agilitatem amabili hilaritas
 te & gratia tenerratam re-
 tinebis, sicut visum est Pra-
 xitili. Ceterum cetera &
 quæcunque vultus uni par-
 tes priores, ab Alameris
 Venere quæ in hortis sita

παρὰ τῆς ἰσχύος καὶ ταύ-
 τας πλὴν δὲ τοῦ παντὸς πέ-
 ρσπου χειρογραφῶν, καὶ πα-
 ρατῶν τὸ ἀπαλόρ, καὶ ῥίνα
 συμμικτρῶν ἢ Λημνία παρὲ-
 ξα, καὶ Φιδίας ἔτι, καὶ σό-
 ματ' ἄρμουλῶ δ' αὐτὸς, καὶ
 τὸν αὐχρῶνα παρὰ τῆς Ἀμα-
 ζόν' ἢ λαβῶν. ἢ Σωσάνδρα
 δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσ-
 μήσουσιν αὐτῶν. καὶ τὸ μα-
 δίαμα λεπτόν καὶ λεληθός,
 ὥσπερ τὸ ἐκάνυς ἔσαι, καὶ τὸ
 ἀνταῖς δὲ, καὶ κόσμιον τῆς
 ἀναβολῆς, παρὰ τῆς Σωσάν-
 δρας, πλὴν ὅτι ἀκρίβησ' ἔ-
 αὐτὴ ἔσαι πλὴν κεφαλῶν, τῆς
 ἡλικίας δὲ τὸ μικρόν, ἡλικίον
 ἄρ' ἡνίοιο κατὰ πλὴν ἰσ-
 δ' ἐκείνου μάστιξ. καὶ γὰρ
 καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξι-
 τέλην μιμηθῆσθαι σοι, ὅ Πο-
 λύστρατι, δοκῆ καλῶ ἡνίοσι-
 σθαι ἢ ἀκρόν, καὶ μάστιξ ἰ-
 πεδῶν ἰς τὸ ἀκροδίατον
 ἀπτελιθῆ; Πο. ἔτι γὰρ,
 ὦ

deo. *Equid tibi videtur, Polystrate? eritne imago sa-
 tis ornata & elegans, & maximè posteaquam exactissimi-
 mē absoluta fuerit? POLYSTRATVS.* Adhuc,

ὁ gene-

ὀ γυναιότατε, κατὰλοὶ πάς
 τι κάπθ' ἕξω τοῦ ἀγάλμα-
 τ' ὅ, οὐτω πάντας τὸ αὐτὸ
 συμπεφορηκός; Λυ. τοῦτο
 μικρότατον, ὃ φιλότις, εἰ μὴ
 σοὶ δόξα ὀλίγα πῆς ἄμορ-
 φίαρ σωτιλέων χροία, καὶ τὸ
 ἕκαστ' ἄλλο, ὡς μέλανα
 μὴ εἶναι ἀκριβῶς, ὅποσα μέ-
 λανα, λουκὰ δ' ὅσα τοιαῦ-
 τα καὶ, καὶ τὸ ἰρὺθημα ἰαν-
 θέων, καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυ-
 νώει τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῶν
 πῶς δ' ἂν πῶς δ' ἂν καὶ τῶν-
 τα ποιεσάμεθ' ἄν; ἢ πα-
 ρακαλίσομεν, ἀλλὰ δὴ τὸν
 γραφίας καὶ μάστιγα, ὅποσοι
 αὐτῶν ἄριστοι ἐγίνοντο, κρέ-
 σασαι τὰ χροίματα, ἢ ἄλλας
 φρονιότατοι πῶς ἐπιβολῆς αὐ-
 τῶν. ἢ δὴ παρακλήσω
 Πολύγνωτον, ἢ Εὐφράνωρα
 ἕκαστον, ἢ Ἀπιδῆν, ἢ Ἀ-
 τιων. οὗτοι δὲ διελθόντες τὸ
 ἔργον, ὃ μὴ Εὐφράνωρα χρο-
 σάτω

vis longè præcelluisse cognouimus, ut colores nobis aptè
 commixtos temperent, eosdemq; pro decore luculentè &
 artificiosè accommodent? Sanè verò accersatur Poly-
 gnottus, & Euphranor ille, atque etiam Apelles, Aeti-
 o. Illi diuiso inter se opere, Euphranor
 comam

ô generosissime, nonnulla
 formositatis pars in excolen-
 da imagine tibi intermissa
 est, adè omnes excernendi
 rationes in vnum conuulsi.
 LVC. Illud enim verò, a-
 micæ, quod dixisti, maximū
 est, nisi tuo iudicio minimum
 momenti ad summam for-
 mæ præstantiam colores ad-
 dere posse videantur, & cu-
 ius in quaque corporis parte
 maximè ratio habenda est,
 decorum: ut exactè, ut per-
 fectè nigra sint, quæcumque
 nigra; & alba, quæcum-
 que alba esse conuenit: utq;
 apto decentiq; rubore flo-
 rescant omnia. Ac iam de
 his periclitamur, cum adhuc
 quod maximum est, deside-
 ramus. Vnde ergo eius rei
 copiam nobis parabimus aut
 accersemus, videlicet pictos
 cum primis verò illos,
 quos hoc artificio præcæ-

σάτω τὴν ἰόμω, οἷον τῆς
 Ηρας ἔγραψεν. ὁ Πολύγνωτος
 δὲ ὀφρύων τὸ ἐπιπρῆπις, καὶ
 παραῶν τὸ ἰνφρῶεις, οἷον
 τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ
 ἰποίησεν, ὡς Διηφοῖς, καὶ ἐς
 ὄψα δὲ οὐτὸ ποιησάτω, ἐς
 τὸ λιπτότατον ἔξεργασμι-
 νω, ὡς σωνισάθαι μψ, ὅσα
 χη, ἄλωμῶσαι δὲ τὰ πολ-
 λά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπι-
 λῆς δεξάτω, κατὰ τὴν Πακά-
 τῶν, μάλιστα μὴ ἄχαρλωνδόν,
 ἀλλὰ ἔναμον ἀπλῶς. τὰ χέ-
 λη δὲ οἷα Ρωξάνης, ὁ Ἀετιῶν
 ποιησάτω. μάλλον δὲ τὸν ἄ-
 εισον τῶν γραφίων Ομηρον,
 παρόντ' Ἐυφράνον καὶ
 Ἀπιδῶ, διδ' ἐγμῖθα. οἷον γάρ
 τι ὡς Μενελάου μύθοις τὸ
 χεῶμα ἰκῶν ἐπέδαμψ, ἐ-
 λήφαντι ἐκάσας ἡρέμα πι-
 φοινιγμῆφ, τοῖον δι' ἔσω τὸ
 πᾶν. ὁ δὲ αὐτὸς οὐτὸ ἢ ὡς
 ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοᾶ-
 πῖρ τινα ποιήσας αὐτῶ.
 σωριπ.

bus, ebori purpureo ostro infecto assimilatis, tali uniuersum
 corpus colore niteat. Caterū ille ipse pingat, & oculos e bos
 ninis, hoc est, pulchris & nitentib. oculis præditā exprimens.

comam pinget, qualem Iu-
 nonis depinxit. At Polygno-
 tus superciliorum decoram
 distantiam, & malarum de-
 centem rubedinem, cuiusmo-
 di Cassandram apud Del-
 phos fecit in conuenticulis,
 exprimat. Amictum verò il-
 le quoque præparet, quàm
 poterit tenuissimè elabora-
 tum, ut quæcunque par est,
 corpori decenter applicet,
 multa verò ventis diffunden-
 da relinquat. Porro reliquū
 corpus ipse Apelles absol-
 uat secundum Pacatæ simu-
 lachrum, ita tamen ne ni-
 mium addat albedinis, sed
 planè temperanter rubescat.
 Labia autem non sint alia,
 atque Rhoxanæ Aetion ad-
 didit. Quin potiùs præstan-
 tissimum inter omnes picto-
 res Homerum, Euphranore
 & Apelle posthabito, in par-
 tem operis suscipimus? Si
 quidem cuiusmodi ille colo-
 rem Menelai adiecit femori-

συνπιπλήψαι τῷ ἔργῳ αὐτῷ
 καὶ ὁ Οὐδῶν ποιητὴς, ὡς τὸ
 βλεφάρῳ ἐξέρχασθαι καὶ
 φλομαθῆν ἂν Οὐμῶν ποιή-
 σα, καὶ λουκάνιον, καὶ ῥο-
 δουλάτυλον, καὶ ὅλων τῆ
 χρυσῆ Ἀφροδίτῃ ἀκασα νοσ-
 ῶν δεικνότερον, ἢ τῆ τῶ Βε-
 σίως. ταῦτα μὲν οὐδὲν πᾶ-
 σῶν καὶ γραφῶν καὶ ποιη-
 τῶν παῖδων ἐργάσονται. ὁ δὲ
 παῖσι ἐπαυθῆν ὑτοίς, ἢ χα-
 εις, μάλλον δὲ ὁ πάσαι ἄμα ὅς
 πόσαι γίνονται, καὶ ὁπόσοι ἐ-
 ρωτῶν περιχορεύονται, τίς ἀν-
 μιμήσασθαι δυνάται, Πολυθε-
 σπείσιόν τι γῆμα, ὁ Λυκίην,
 φῆς, ἢ λιπετὴς ὡς ἀλη-
 θῶς, οἷον τι τῶν ἐξ ἕρανῶν
 γίνονται. τί δὲ πρόσθεν σαμ-
 ῆδον αὐτῆ; Λυκ. βιβλίον
 ἐν τῶν χειρῶν ἔχων, ἐς δύο
 συνπιπλήψασθαι. ἢ ἴσως τὸ
 μισθῶν ἀναγινώσκοντα αὐτῶ,
 τὸ δὲ ἴδον ἀνεγνώσκοντα. μετα-
 ξὺ δὲ

superos absolutum esse credible est. Quid autem rei ipsam
 facientem vidisti? LVC. Codicillos habebat in manibus,
 duabus paribus complicatos: videbaturque alteram iam per-
 legisse, alteram verò etiamdū legendo perlustrare. Porro au-
 tem u-

In partem laboris veniat il-
 li opem ferens, & poeta ille
 Thebanus, ut venustate sua
 exornet palpebras. Home-
 rus quoque illam risus aman-
 tem & studiosam faciat, &
 candidis humeris atque la-
 ceris decoram, & roseos ha-
 bentem digitos. In summa,
 totam aurea Veneris fors
 mositati longè iustius illam
 comparet, quàm Brisei filia.
 Hæc, inquam, fictores atque
 pictores & poeta elabora-
 bunt. Quod autem per om-
 nia amabili quodam ele-
 gantia niteat, hoc Gratia
 erit officium, aut potius om-
 nium quotquot vspiam sunt
 Gratia atque Cupidines cho-
 rum ducentes. Quis talem
 imitatione assequi possit is
 maginem? POLYST. Di-
 uinum quoddam opus pro-
 ducis, ô Luciane, & pro-
 fectò ab ipso Ioue demissum
 caluicis, & cuiusmodi apud

ἔδ' ἀπροΐσα, διελίγες τῶν
 παρομαρτύων τινὲν οὐκ οἶδ'
 ἔστι, ἔστι ἢ ἐπὶ ἐπιπόσει ἐφθέρ-
 γητο. πλὴν μεδιάσασσεν χεῖρ,
 Πολύστρατε, ὀδύνας ἐξέφηνε,
 πῶς ἂν εἴ ποίμι σοι, ὅπως
 μὴ λακούς, ὅπως δὲ συμμέ-
 φρους, καὶ πῶς ἀπάλους συ-
 νηρμοσμούς, ἔπου ἰάκισον
 ὄρμον ἔδδον, ἐν τῶν σιπνο-
 τάτων ἢ ἰσομυγέθων μαρ-
 γαυτῶν, ὅπως ἐπὶ σίχθ' ἐπιφύ-
 κισαν, ἰκοσμοῦ τὸ δὲ μάχι-
 σα ὡς τῶν χαλίων ἐρυθίμα-
 τι. ἰπὶ φάνουλο γοῦν αἰῶ
 ἀνὴρ τῷ Ομήρῳ ἐπέφαντι, ὡς
 πεισῶ ὁμοιοί. ὃχ οἱ μὴ πλα-
 τύτροι αὐτῶν, οἱ δὲ πρόχου-
 τῶν ἢ διεσηκότες, οἷοι τῆς
 πλάσας, ἀπὸ τῆς πάντων
 ἰσοτιμίας καὶ ὁμοιοῖα, ἢ μί-
 γηται ἢ ἢ πῶς ἢ ὁμοίως.
 ἢ ὅπως, μίγα τι θάψμα καὶ
 θίαμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπί-
 νην ἀμορφίαν ἐπὶ βλαπτικός.
 Πολ. ἐχ' ἀπρέμας σωίημι ἔδ'
 ἢ δὲ

tem inter progrediendum ne-
 scio quæ verba cum quadam
 expeditæ sequi faciebat : neque
 enim tam clarè vi exaudiri
 posuit, loquebatur : verunta-
 men tenuiter ridendo, ὁ Po-
 lystrate, dentes ostendebat,
 dij boni quàm albos, quàm
 mediocres, quàm aptè inter
 se constitutos. Sicubi segmē-
 tum aut monile vidisti pul-
 cherrimum nitidissimum &
 æquali magnitudine pollena-
 tibus margaritis confectum,
 tam concinna decentiq; se-
 rie erant enati. Plurimum
 verò decoris & ornatus illis
 accedebat ex labijs perpul-
 chre rubentibus. Elucebant
 itaque ipsi Homericæ ebori
 recenter secto similes. Neque
 verò alij alios deformati lati-
 tudine excedebant, aut alij
 cæteris altius eminebant, aut
 præcedendo extabant. euius-
 modi in multis est cernere,
 sed erat vna omnibus æqua-
 litas, idemq; color & magni-

tudo eadem, eadem serie connexis. In summa, magnæ admira-
 tionis spectaculum de se præbebat, omnem humanæ formosi-
 tatis venustatem exuperans. POL. Quiesce parumper. *Iam*

ἢ δὲ σαφῶς πάλιν, ἢ τίνα
 καὶ λέγεις τῶν ζωῶνα, ὅ-
 τοις τί ἀντοῖς γνωρίσας, καὶ
 τῆ πατρίδι. καὶ ἀνέχουε δέ
 τίνας ἐπιδαα αὐτῆ ἔφης, νῆ
 Δία καὶ στρατιώτας τινος.
 πῶ βασιλῆ σωυῶσαρ, ὦ μα.
 πᾶσα, τῶ ἀοιδιμον ταύτῶ
 λέγας. Λυκ. τί δέ εἰσι αὐτῆ
 τῶνομα; Πολ. πάνν καὶ ὅς
 το γλαφυρόν, ὦ Λυκίνε, καὶ
 ἐπίρατον ὀμόνυμον ὅ γάρ εἰ-
 σι τῆ ὄν Αβραδάτω ἐκάνη τῆ
 ἑαλή, οἷδα πομπάνις ἀκός
 σασ Ζηροφῶν ὅ, ἰπανοῦ-
 ῥός τινα σῶφρονα καὶ καλῶ
 ζωῶνα; Λυκ. νῆ Δία, καὶ ὡς
 πῆρ γι ὄρωρ αὐτῶν, ἔτω δῆ-
 τίθειμαι, ὀπόταρ κατ' ἐκᾶνό
 πᾶ ἀναγινώσκου γῆνομα, καὶ
 μονουχι καὶ ἀκῶ λεγούσης
 αὐτῆς, ἃ περιούϊται λέγουσα,
 καὶ ὡς ὠπλις τὸν ἄνδρα, καὶ
 οἷα ἢ, παρατίμπευσα αὐ-
 τὸν ἐπὶ τῶ μάχῳ. Πολ. ἀμ',
 ὦ ἄσας, σὺ μὲν, ὡς πῆρτινα
 ἀσπα-

tem audio, dum quæ facta sint, commemorat, & quemad-
 modum maritum armis induat, tum qualis erat eundem in pi-
 gnam emandans. POL. Atqui tu, ὀ ὀπτιμῆ, illam tanquam
 fulgur

enim planè intelligo, quam
 tu mulierem dicas. his omni-
 bus quæ dixisti, atq; adeò ex
 ipsa patria coniecturam fac-
 cienti mihi cognita est, tum
 quòd eunuchos quoq; illam
 comitatos esse confirmasti,
 & per Iouem etiam milites.
 Regis uxorem, ὀ beate, illam
 videlicet multis nominibus
 memorabilem tu memoras.
 LVC. Et quòd illi nomen
 est? POL. Planè & illud
 nimis dulce & delicatum, ὀ
 Luciane, & omnibus modis
 amabile. Etenim cognomi-
 nis est formosa illi Abra-
 da coniugi. Haud dubie es-
 nim nouisti sæpenuerò aus-
 dito Xenophonte modestam
 quampiam & formosam ad-
 modum mulierem collau-
 dante. LVC. Sanè per Iouem
 quasi illā oculis coriam
 intuerer, ita animo affectus
 sum, quociès unq; eum Xeno-
 phontis locum perlego: ac
 tantum non illam loquen-

ἄσφαλὲς παραδραμῶσαν, ἄ-
 παξ ἔδω αὐτῷ, καὶ ἰοικας
 τὰ πρόχαρα ταῦτα· λίγα δὲ
 τὸ σῶμα, καὶ πλὴν μορφῶν
 ἱπανῶν, τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἄ-
 γαθῶν ἀθλίαν ἔσθ' οὐδὲ οὐ-
 θια, ὅσον τὸ λάκκον ἰκένον
 ἔστιν αὐτῆς, μακρῶ τιμῆς ἄ-
 μανον, καὶ θεοσδέετον ἑὸν
 σώματι. Ἐγὼ δὲ, σωθῆναι
 γάρ εἰμι, καὶ λόγων ἰκονί-
 νησα ποθᾶναι, ὁμοιὸν δὲ ὄν.
 καὶ γὰρ, ὡς οἶδα καὶ αὐτὸς,
 τὸ ἕμιρον καὶ φιλόνηρον,
 καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σο-
 φροσύνην καὶ παιδείαν πρὸς
 τοῦ λάκκου ἱπανῶν. ἄξια γὰρ
 προκικίδα ταῦτα τοῦ σώ-
 ματι. Ἐπὶ ἄλλογον ἄν εἴη,
 καὶ γλοῖον, ὡς περ ἂν τις πλὴν
 ἰδῶντα πρὸς τὸ σώματι θεου-
 μάλοι, τὸ δ' ἐντελὲς λάκκον,
 οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὅποταρ ἐς
 τὸ κῆρ σωθῆναι ψυχῆς ἀρε-
 τῆ,

fulgur pratercurrens saltem
 semel conspexisti: viderisq;
 facilia & prompta, illa ni-
 mirum corpori & formam,
 illustrare laudibus: cate-
 riu' doctes animi, quibus præ-
 dita est, inuentium oculis
 non sunt obuia, neque com-
 pertum habes quantum præ-
 cellat ista pulchritudine qua
 mens illius exornata est,
 quæq; corporis forma lon-
 gè præstantior, deabusq;
 conformior esse solet. At e-
 go, qui & familiaritate illi
 iunctus sum, & sæpè in col-
 loquium veni, nimirum con-
 terraneus illi existens, pla-
 nè earum rerum certus sum.
 Quippe, quod nec tibi ob-
 scurum esse opinor, mihi mo-
 ris est, morum suauitatem,
 humanitatem, animi magni-
 tudinem, modestiam, & pu-
 dicitiam formisitati antepo-
 nere. Digna enim sunt quæ

modis omnibus corporis dotibus
 anteferantur: quoniam
 planè absurdum foret, atque factu
 ridiculum, si quis vesti-
 tus cultum atq; mundiciem præ
 corpore admiraretur. Porro
 autem ea mihi demum omnibus
 numeris absoluta pulchritu-
 do esse videtur, quoties in idem
 concurrunt anima exculta
 virtutibus,

τῆ, καὶ ὁμορφία σώματ' ὅ.
 ἄμικτα ποδάσ ἀρ βι δαξίαι=
 μι, μορφῆς μὲν ἴσῃστας,
 τὰ δ' ἀπὸ ἀσχιδόσας τὸ
 ἰάκ' ὅ, ὡς καὶ μόνον φθιγ-
 ξαμεφῶν, ἀπ' θανῆν αὐτὸ, καὶ
 ἀρμαρ αὐτῶσ, ἰλιγγόμ.
 νόμ τ' καὶ ἀσχημονοῦ, καὶ
 πορ' ἀξίαρ σωδὸν πουρηῆ
 τινι δισποινῆ τῆ ψυχῆ. ἰά
 γ' αὐ βιαῖτα ὁμοίαι μοι λο-
 κοῦσι βίς Αἰγυπλίσις ἱεροῖς.
 ἰάκ' ἄρ αὐτὸς μὲν ὁ νόσ,
 ἰάκ' ἰσὸς τ' καὶ μέγισ' ὅ, ἰ-
 θοῖσι τοῖσι πολυτελεσιρ ἡκκ-
 μῆ' ὅ, καὶ χρυσῶ, καὶ γρα-
 φῶσι δὴ λευθισμῆ' ὅ, ἰνδορ ὅ,
 ἰά σῆτῆσ τὸν θεδρ, ἡ πιδῆ-
 κὸς ὄτηρ, ἡ ἰδῖς, ἡ πῆσ' ὅ, ἡ
 ἄλουρ ὅ. τοιαύτας ποδ' ὄσ
 ἰδ' ἄρ ἰνδῖσιρ, ὁ τοίνω ἀπόχῆ
 τὸ ἰάκ' ὅ, ἡρ μὴ ἰνδὸσμίτ' ὄ
 βῖς ἰνδὸσῖσι κοσμήμασι. ἡ
 γ' ὄ δὴ ἡκ ἰδῶτ' ἄλουρ ἡ καὶ
 ὄμοις,

virtutibus, & corpore am-
 abili forma exornatum. Oma-
 nino enim non paucatibi
 commonstrare possem ebs-
 poris equidem & forma ta-
 legantia visendas, & scita-
 las & nitidas, ceterum for-
 ma praeslantiam morum
 scditate deturpantes, aded
 vi id quod solum in tam spe-
 cioso corpore laudandum
 fuerat, serē emoriatur at-
 que flaccescat, reprehensio-
 ni & turpitudini obnos-
 xium, ac planē praeter dis-
 gnitatem, herē tam prae-
 uae, vitiose nimirum ani-
 maē conuersant. Et sanē ta-
 les templis Aegyptijs iudic-
 io meo videntur esse per-
 similes. Illic enim ipsum
 quidem delubrum forinsec-
 eus pulcherrimum est, simul
 atque maximum, sumptuo-
 sis lapidibus extructum at-
 que compositum: ceterum

si intus deum requisieris, aut simiam inuenies, aut cioniam,
 aut hircum, aut selem. Eius generis mulieres non parū mul-
 tas passim est cernere. Promde corporis nitor & venustet
 non sufficit, nisi veris & iustis ornamentis decorata & ex-
 eulta sit. Non autem dico vi vestimentis purpureis & aureis;

ὄρμους, ἀπ' οἷς προῖπον, ἰ-
 κύνους ἀρετῆ καὶ σωφροσύνης,
 καὶ ἠπιότητος καὶ φιλευθρο-
 πίας, καὶ τοῖς ἀποῖσι, ὅποσοις
 ταῦτα ὄρ' ἐσίμ. Δὺκ ὄκοιω,
 ὃ Πολύστρατε, μύθον ἀντι μύ-
 θος ἀμείψα αὐτῷ μίτρον,
 φασίμ, ἢ καὶ λείον, διωάσαι
 γάρ' ἑαί τινα ἠκόνα γραφά-
 ρω τῆς ψυχῆς, ἐπίδ' αἴθρ,
 ὅς μὴ ἐξ ἡμισείας θαμάσει-
 μι αὐτῷ. Πολ. ὃ μικρόν, ὃ
 ἰταῖρε, τὸ ἀγόνισμα πρὸς αἴ-
 τες οὐ γὰρ ὁμοίον, τὸ πᾶσι
 πρὸς αὐτὸς ἰπανίσει, καὶ τὰ
 ἀδύλα ἐφανίσει ὡς λόγῳ.
 ἑαί μοι δοκῶ σωεργῶν καὶ
 αὐτὸς δεισιῶσαι πρὸς τὴν ἠ-
 κόνα, ὃ πλάσῳν, ὃ δὲ γρᾶς
 φέων μόνον, ἀπ' αὐ καὶ φησὶ
 σόφον, ὡς πρὸς ὅς ἰκέων
 ἑανόντας ἀποβλέπει τὸ ἀγαθὸν
 καὶ δέξαι κατὰ τὴν ἀρ-
 χαίαν πλάσῳν κατὰ τὴν ἀρ-
 σμόνον. καὶ δὲ πεποιθῶ.
 πρὸ δὲ ἰσθ' μὴ τὸ πρῶτον, καὶ
 λήσα,

aut gemmeis monilibus ex-
 ornata sit sed hi quæ prædi-
 xi, nempe morum elegantia,
 virtute, temperantia, ac qua-
 tate, humanitate, ac alijs,
 quocumq; tandem sine com-
 prehendantur. LUCIAN. Proinde, ὃ Polystrate, ser-
 monem pensabis ipsa mensura
 ra (quod aiunt) aut etiam
 cumulatius (potes enim) ac
 quandam animi imaginem
 adumbratam nobis osten-
 des, ne tantum ex dimidio illam
 admiremur. POL. Du-
 ram & difficilem mihi in-
 iungis proninciam, ὃ amicee
 neq; enim perinde facile at-
 que promptum est, ea quæ
 obscura sunt, oratione rete-
 gere, quam id quod manife-
 stum est omnibus, laude ex-
 tollere. Videor verò & ipse
 ad hæc imaginem exprimens
 dam multorum egens esse o-
 peræ, non fictorum saltem
 & pictorum, sed philoso-
 phorum etiam, ut ad illorum
 canonem & regulam hoc simulachrum rectè absoluat, &
 in lucem ad antiquam plasticen formatum producat. Sed
 ad rem accingamur. Sit ergo primum fandi facultate prædi-
 ta, 46

λιγεια, καὶ τὸ γλυκίον μέ-
 λιθ' ἀπ' τῆς γλώττης, πε-
 ρὶ αὐτῆς μάκρομ, ἢ περὶ
 τοῦ Πυλίου γέρονθ' ἐκά-
 νον, ὃ Ομηρ' ἀρ' ἔρηκε.
 πᾶς δὲ ὁ τόνθ' τοῦ φθιζμα-
 τθ', οἷθ' ἀπαλάταθ', ἔ.
 τε βαρύν, ὡς αἰς τὸ ἀνδρῶν
 ἡρόδοτοι. οὔτε πάννυκτιός,
 ὡς θηλύτατός τε ἔιναι, καὶ λο-
 μιθ' ἔκλυθ', ἀπ' οἷθ' γέ-
 νοιτ' ἀρ' παυδι μᾶ ποῦ ἰά-
 σκοντι, ἰδύς καὶ προσλιώς,
 καὶ πρᾶως παραβόμθ'
 ἐς πλὴ ἀπολιώ, ὡς καὶ πω-
 σαμύνης, ἔννολον ἔιναι πλὴ
 βολιώ, καὶ τι παφανορ ἐν.
 ἀγρέιδεν, καὶ περιεόμβεν
 τὰ ὄτα· καθάπερ ἡχώ τι-
 να, παρατένουσαν πλὴ ἀ-
 κρόασιν, καὶ ἰχνη τῶν λό-
 γων μιλιχὰ ἅπτα, καὶ πε-
 θύς μετὰ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀπ-
 λιμπάνουσιν. ὁπόταν δὲ καὶ τὸ
 καθὰρ' ἰκᾶνο ἔδθ, καὶ μάλινα
 πῆς

ta, ac dulci voce instru-
 eta, ut orationem melle
 dulciorem de illius fluxisse
 verius, quàm de senis illius
 Pylj concionatoris lingua
 Homerus dixisse videatur.
 Omnis autem verborum
 loquele tonus, cuiusmodi
 delicatissimus esse solet, ne-
 que nimium graui & aspe-
 ro tinnitu insonet, quasi ad
 virilem vocem informatus
 sit: neque rursus nimium
 tenui, quasi impensè effa-
 minatus, aut fermè fractus
 sit: sed qualis esse solet pue-
 ri nondum pubescentis, dul-
 cis & blandus, comiter
 mansuetè in auditum semet
 inferens, ut etiam illa los
 qui desinente, verba audia-
 ta iucundo murmure tin-
 niat, ac quædam dulcissima
 vocis reliquiæ aliquanti-
 sper perdurent, auresq; blan-
 do susurro circumsonent.

Tum quandâ f Echo altera
 na vocis imitatione auditum prorogantem imitetur, melli-
 tissima quædam verborum vestigia, neque non persuasionis
 plenissima in animo audientium relinquens. Cæterum quan-
 do voce illa tinnula canere adorta fuerit, præcipue verò
 ad ci-

πῶς τὴν λιθάραν, τότε δὴ
 τότε ὥρα μὲν σιωπῆν ταῦτα
 ἄλλοῦσι καὶ τέλει, καὶ οἷς
 λιθνοῖς ἄμφω γὰρ ὡς πῶς
 ἐκένω ἅπαντα. ἔξω τὴν
 Πανδίου ὅτι ἔπει, ἰδιώτης ἔα
 κένω, καὶ ἄτιχον, ἢ καὶ πο-
 λυχρία τὴν φωνὴν ἀφίγοι.
 Ορφνὸς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ
 ἰπαρχοτάτοι ἐγγόνες τῶν ἀ-
 κροατῶν, ὡς καὶ τὰ ἄψυχα
 ἐπικαλεῖσθαι πῶς τὸ μέλ, ὅτι
 αὐτοῖς ἄν, οἶμαι, ἔργα ἔκω, ὅτι
 καταλιπόντων ἄν τὰς λιθά-
 ρας παρρησίαν, σιωπῆ ἄ-
 κροατοῖσι τὸ γὰρ τῆς τι ἀρ-
 μονίας τὸ ἀκείβητον δια-
 φυλάττω, ὡς μὴ παρὰ βάνην
 τὴν τὸ ῥυθμῶ, ἀλλ' ὀκνῶν τῆ
 ἀρεσὴ καὶ θύσει διαμικρῶσαι
 τὸ ἄσμα, καὶ σιωπῶν εἶναι
 τὴν λιθάραν, καὶ ὁμοχρονῆν
 τῆ γλώττῃ τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ
 ἄναφῆς τῶν δακτύλων, καὶ
 τὸ ἀναμῆς τῶν μεμῶν, πό-
 θον ἄν ταῦτα πῶς καὶ ὅρα-
 κὶ ἐκένω, καὶ τῶ ἀνὰ τὸν
 Κίται.

discrepet, aptiq; digitorum tactus, & agilis membrorum fle-
 xibilitas, vndenam hæc suppetissent huic Thraci, ac illi in

ad citharam, tum verò tem-
 pus est ex æquo tacendi, &
 halcyonibus & cicadis &
 canoris oloribus aliena e-
 nim à Musis hæc sunt om-
 nia, si ad hanc collata fue-
 rint. Et si Pandionis na-
 tam dixerit, rudis & inepta
 est, quanquam vocem mul-
 tionam edere soleat. h Or-
 pheus autem & Amphion
 (à quibus maximè motos
 auditorum animos esse con-
 stat, quiq; sylvas & saxa se-
 quentia cantus dulcedine ad
 se pertraxerunt) illi, ut ego
 opinor, si hanc audissent,
 posthabitis citharis adsti-
 tissent auscultantes cum si-
 lentio. Quippe omnes har-
 moniæ rationes accuratissi-
 mè observare, ut ne quid
 rhythmus deliret, sed tem-
 pestius decentiq; elevatio-
 ne atque depressione mo-
 dulari ac emensurare con-
 centum: præterea voce per
 omnia respondere citharæ,
 utq; plectrum à lingua non

Κιτάρωνα μεταξύ Βυπολοιδ
 τι, καὶ λιθααίαν μιλιτῶντι,
 ὧς τι λῦσος, ὃ Λοκίτι, καὶ
 Ἐλίσσης ἀντὶς ἀκρόση ἕκτι τὸ
 τῶν Γοργόνων μόνον ἔση πε-
 πυνθῶς, λιβ^θ ἔξ ἀνθρώπου γι-
 νόμῃ^θ ἀπὸ καὶ τὸ τῶν Σα-
 ρκῶν ἔση ὁποῖόν τι λῦ. σα-
 ρσῆξῃ^θ ἔν, ἐν οἷδ, ὅτι λεκη-
 λημῆ^θ παρὶ^θ ἢ οὐκεί-
 ων ἰπιλαθόμῃ^θ καὶ λῦ. λε-
 ρῶ ἰπιφράξῃ τὰ ὄτα, καὶ ἔξ
 τῶ λερῶ ἔξδύσῃ τὰ ὄτι τὸ μί-
 λ^θ. ζιούτορ τι ἀνοσμά ὄτι
 Τερψιχόρως τινός, ἢ Μελπο-
 μένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς
 παίδουμα μνεία τὰ θελγυ-
 τρα, καὶ παντῶν ἰσῶ^θ ἔ-
 λον ἐνι τε λόγῳ σαυλῶρ, φαί-
 λω ἄρ, ζιούτης μοι τῆς ὀδῆς
 ἀκίση νόμῃ, οἷση ἀκός ἐν
 τῶ ἔξ ζιούτων χαλῶρ, ἀνι-
 κένων ἢ τὸ ὄντων ἔξιο^θ ἔμ.
 ἰάραπας δὲ ἢ αὐτός, λῦ φημι,
 ὧς τι καὶ ἀκηροφῶι νόμῃ, τὸ
 τῆς ἔξ ἀκρόσης τῶ τ φωνῆς,
 καὶ

est per talia labia & dentes illos emissam erumpere. Via
 savèrò est tibi hæc eadem quam dico: itaque & auditam
 esse existima. Sedenim exacta & perfecta lingue elo-
 quentia,

Citharone boues pascenti.
 Itaque, Luciane, si quando il-
 lam cantantem audieris, non
 amplius illatam à Gorgonia
 bus monstrificam ullam im-
 mutationem patieris, lapis
 factus ex homine, sed Sire-
 num modulantium virtutem
 qualissimam sit cognosces. Ita
 enim, sat scio, adductus de-
 mulceberis, vi patriæ ac fas-
 miliarium tibi obrepura sit
 obliuio. Atque etiam auribus
 cera obstructis, per ceram
 quoque oppositam penetrabit
 iucundissima vocis modula-
 tio. tantam cantando volu-
 ptatem audientibus exhibet
 Terpsichores aut Melpo-
 mènes aut Calliopes vocem
 dixeris, infinita & omnia
 varia aurium animorumque de-
 mulcimenta in se comple-
 rentem. Ut uno verbo
 dicam, optatam cum pri-
 mis talem nihil & tam con-
 cinnam modulandi ratio-
 nem audiam, cuiusmodi pot-

ἢ καθαρῶς Ἰωνικόν, καὶ ὅτι
 ὁμιλοῦσαι πρὸς μὴ καὶ πολλὰ τῶν
 Ἀπικῶν χαίτων ἔχουσι, ἔθ
 θαυμαστὰν ἀξίον πάριον ἦ
 αὐτῆ καὶ περὶ οὐκ, ἔθ ἄλλως
 ἔχουσι μίαν ἔχουσι ἢ Ἀθωαίων
 καὶ τὴν ἀπικίαν. ἔθ ἦ ἔθ
 ἔκαστον θαυμαστὰν ἔθ, εἰ καὶ
 ποιῶσαι χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ
 ταῦτα ὁμιλοῦσι, ἢ Ὀμίον πολι-
 τισ ἔθ. μία ἢ δὴ ἔθ, ὡς Ἀπικί-
 ον, καὶ ἀπικίαν αὐτῆ καὶ ὁδῶν
 αὐτῶν, ὡς ἀπικίαν τὸ ἔθ
 τῶν ἀπικίαν, οὐκ ἔθ ἔθ καὶ τὰς
 ἀπικίαν. οὐκ ἔθ ἔθ, ὡς ἀπικί-
 ον δὴ ἔθ καὶ πολλὰν οὐκ ἔθ, ἔθ
 ἀπικίαν δὴ ἔθ. ἔθ ἔθ ἔθ
 τῶν, καὶ γραμμῶν οὐκ ἔθ
 ὁδῶν, καὶ ἀπικίαν καὶ πολλὰ
 ἀπικίαν τῶν πολλὰν ἀπικίαν
 αὐτὸ αὐτὸ ἀπικίαν ἀπικίαν,
 ἀπικίαν αὐτὸ ἀπικίαν τῶν ἀπικί-
 ον,

quentia, ac vocis Ionice pu-
 ritas, cum illa in familiari
 colloquio extemporalis di-
 cendi facultas atq; suavitas,
 quæ gratis Atticis ubiq; cō-
 spersa est & condita, ne ada-
 miranda quidem est. Habet
 enim hoc à maioribus quasi
 hereditario iure patrum,
 neq; alia ratione conuenies-
 bat illam in hæc peregrina-
 tione Atheniensium esse par-
 ticipem. Atqui ne illud quid-
 dem admiratione mihi pro-
 sequendum videtur, poëtica
 lectioibus illam volu-
 ptuosè oblectari & gaude-
 re, eandemq; multo iam tem-
 pore studiosè in illis versa-
 ri, quando vna cum Homero
 eiusdem urbis civis sit & in-
 cola. Vnam equidem, Lucia-
 ne, illius iucunde & amana

vocis ac modulationis imaginem expressam esse vides, si quis
 tenuiter admodum exprimere studuerit. Iam verò & alias
 non oscitanter considera. Neque enim vnam saltem, sicut
 tu, ex multis compositam consilium est absolueri, (nam
 hoc esset perexile, & ieiunum, tum more graphico abso-
 lutum, ex tot formis tamque multiplicibus speciebus hinc
 inde collectam vnam corporis pulchritudinem compone-
 re, sibipsi discrepantem) sed omnibus animi virtutibus v-
 ttt z namagō

ταῖς, καθ' ἑκάστω, ἀκὸν μία
 γράψεται, πῶς τὸ ἀρχιτυ-
 πορ μιμιμημένη. Λυ. ἰορτῶ,
 ὃ Πολυστράτε, καὶ πανδοκασίαν
 ἰσαγγίλλας. ἕοικας δ' οὐδ'
 νόσιον ὡς ἀληθῶς ἀπλόωσαν
 μοι τὸ μέτρον. ἰοιμὲν δ' ἄ
 οὐδ', ὡς ἐκ ἑστῆς, τι ἄν ἄλλο
 λο ποιήσῃς, μάλλον χρίσω δ'
 μοι. Πολ. οὐκ οὐδ' ἐπὶ δὴ πάν-
 των λαλῶν παλαιῶν ἡγεί-
 δαι ἀνάγκη, καὶ μελλισα
 τέτων, ὁπότ' μελλήτῃ, φέ-
 ρει, καὶ ταύτων ἴδιη συνησώ-
 μεθα, ποιήσω μὲν ἴσι καὶ
 πονημορφον, ὡς μὴ δὲ κατὰ
 τῶν ἀρτιποιήμεθα τῆς οἷς
 πλάσικῆς. καὶ δὴ γράψω
 πάλιν σου μὴ δὲ τὰ ἐκ τῶν
 Ἑλικῶν ὅτι ἀγαθὰ ἔχουθα, ἐχ
 ὡς περ ἢ Κλειᾶ, καὶ ἢ Προ-
 νύμνια, καὶ ἢ Καμιόση, καὶ
 οὐ ἄλλα, ἔν τι ἑκάστω ἰωσι-
 μῆν, ἀλλὰ πασῶν, καὶ πῶς ἴσῃ
 τι τὰ Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος. ὅπότ'

na imago depingatur, imita-
 ta formam archerypi. LV C
 Diem festum & epulas pu-
 blicas omnifariam instru-
 ctas mihi annuncias, ὁ Πολυ-
 strate. Vidēris itaq; multo
 cumulatius mensuram mihi
 remetiri. Proinde perge ad-
 metiendo Nulla enim nunc
 res est qua perinde mihi possis
 gratificari. POL. Ego,
 quoniam omnium honesta-
 rum liberaliumq; disciplina-
 rum cognitio necessaria esse
 putatur, maxime verò earum
 quæ vsu ac meditatione con-
 stant: ege & illam iam con-
 stituemus multifariam quan-
 dam, ac multiplici venusta-
 te conspicuam, ne qua in
 parte fingendi artificio te
 inferiores appareamus. Et
 sanè ita pingitur, ut omnia
 bona comprehensim possis
 deat, quibuscunque Helicon
 affatim atq; abundanter af-
 fluit: nequaquam verò ut

Clio, aut Polymnia, aut etiam de Calliope, vix omnes a-
 lie, quarum vnaquæque vnius tantum rei perita excellent:
 præcellit, verum nostra omnium ex æquo gnara & pru-
 dens sit: præterea nec minus Mercurij atque Apollinis
 donum

ἐπόθεν ἢ ἢ ποιητὰ μέτροις
 ἡρακομήθεν, ἔξωλόχα-
 σιν, ἢ συγγραφῆς ἰσορῆκα-
 μῶν, ἢ ἐπιλόφοι φαρμάκων
 , πᾶσι τούτοις ἢ ἀνὼν λεκο-
 σμύθω, ἐν ἄξει τῷ ἐπιπυρρῶ-
 δι μόνον, ἀπ' ἰς βάθ' ὁμο-
 λοποιοῖς τισι φαρμάκοις, ἰς
 λόρον καταβαφεῖ. καὶ συ-
 γνῶμην, ἀμυθῶν ἀρχέτυπον
 ἐπιθεῖται ταύτης διωομίω
 τῆς γραφῆς. ἢ γὰρ ἰδ' ὅτι τοῖς
 ὅμοις ἐν τοῖς πάλαι παθίας
 πῶς μνημονοῦνται, πηλὸν ἀλ-
 λὰ ἔχει δοκῆ, ἀνακείω καὶ
 αὐτῆ. οὐ μὲν γὰρ, ὡς ἰμοί
 φάνηται. Λυ. καμίσην μὲν,
 ὃ Πολύστρατι, καὶ πάσαις ταῖς
 γραμμῶν ἀπικεῖσθαι μὲν. Πο-
 μὲν τὰ τούτων. ἢ ὁ ὁμοίως, καὶ
 συνίσταται ἐκὼν γραμμάτων
 σῆξ' ἢ μὲν ἰνταῦθα ποικίλων τ
 παραδιδυμάτων, ἀρχαίων τ
 πηλῶν, ἐνὸς μὲν καὶ αὐτῶ ἰσο-
 μῶν.

dotibus prædita sit. Quæ
 eunque enim poetæ lepi-
 dissimis celebrata versicum
 lis in lucem dederunt, quæ
 eunque à scriptoribus clas-
 sicis literis ac memoriæ
 prodita sunt, quæcunque
 philosophi extulerunt laus
 dibus: hisce simul omnibus
 imago præclarissimè exor-
 nata sit. Neque verò tantum
 penicillo obiter colorata,
 sed pigmentis penitus imbui-
 ta, & ad satietatem usque
 tineta sit. Et ignoscendum
 est, si nullum huius picturæ
 archetypum queam osfen-
 dere: neque enim uspiam in
 veteribus de eiusmodi abso-
 luta disciplinarum cognitio-
 ne facta extat mentio. Ve-
 runtamen, si videtur, &
 hæc sacra superis dedice-
 tur. neque enim, ut mea fert
 ratio, uspiam culpari potest.

LVC. Elegantissimè profe-

Etò, ὁ Polystrate, ac omnibus cùm numeris, tum lineis abs-
 soluta. POL. Iam deinceps post hanc ipsius quoq; sapien-
 tiæ & intelligentiæ imago depingenda est. Opus autem no-
 bis erit ad hanc absoluendam exemplis quamplurimis, præ-
 cipuè verò multis veteribus, ac vno quidem, & illo Ionia

νικῶ, γράφῃς δὲ καὶ Δημόφρονος
 αὐτῷ, Διογένης, Σωκράτης ἐ-
 τάρῃ, καὶ αὐτῷ Σωκράτους,
 μιμηδότητα τῶν πάν-
 των, ὅσῳ καὶ μετ' ἑρωτῶς ἔγρα-
 φον πλὴν δὲ καὶ Μιδάτου ἐνάς
 πλὴν Ασπασίαν, καὶ καὶ Ὀδύσε-
 ωσι, θεαμασιότατα, καὶ αὐ-
 τὸς αὐτῶν, οὐ φαῖλον αὐτῶν.
 σίως παραλαβήματα πῶς ἕμε-
 νον, ὁπόθεν ἱμνασίας πη-
 γμάτων καὶ ὄψις καὶ τὰ
 πολιτικά, καὶ ἀρχινοίας καὶ ἀρι-
 μνηταῖ, ἐνάς πᾶσι, τῶν
 πάντων ἐπὶ πλὴν ἡμετέρων ἀπό-
 να μεταγράψωμεν ἀνευθεῖ καὶ
 σάθμῳ, πλὴν ὅσον ἐνάς καὶ
 ἐν μικρῷ πινυκίῳ ἐγγράφῳ,
 αὐτῷ καὶ Κολοσσία, τοῦ μεγέθους
 ἐστὶ. Ἀν. πῶς τῶν φῶς; Πο-
 ὄτι, ὁ Ἀνκίτις, ἐν ἱδρυκίθας
 εἶναι φημί τὰς ἀκόνας, ὁμοί-
 ας ἔσθαι. ὁ δὲ ἴσθαι, ἐστὶ ἕως,
 Ἀθωάων καὶ τότε πολεία καὶ
 καὶ παρῶν καὶ Ρωμαίων δυνά-
 μεις. ὡς εἰ καὶ τῷ ὁμοίότητι καὶ
 αὐτῶν,

imagines esse opinor similes existentes. Nequaquam enim
 similis est vetus Atheniensium respublica, ac praesens Ro-
 manorum potentia. Itaque etsi similitudine illa respon-
 deat,

co. Ceterum pictores et ar-
 tifices illius erunt Aeschines
 familiaris Socratis, atque i-
 pse etiam Socrates imitans
 di dexterritate omnes longa
 intervallo post se relinquen-
 tes, qui aliqua cum gratia
 venerunt onquam pinxerunt
 aliquid. Aspasiam porro il-
 lam Milesiam, qua cum
 Olympius ipse maxime ad-
 mirandus conversatus est,
 exemplum intelligentiae non
 malum proponentes, quan-
 tarerum peritia, quanto in
 officiis civilibus acumine,
 quanta denique industria at-
 que solertia propolita fue-
 rit, hoc omne ad nostram
 hanc imaginem translationem
 accurata amussi applicabi-
 mus: praeterquam quod illa
 modica in tabula depicta
 fuerat, haec verò Colossia
 pugnat magnitudine. Lvc.
 Quorsum ista dicis? Pol.
 Quoniam ego, Luciane, ita
 quaquam aequaliter magna

αὐτῆ, ἀλλὰ ὡς μεγέθει γὰρ ἀμέ-
 νωρ αὐτῆ, ὡς ἄρ' ἐπὶ πλατυ-
 τάτῃ στίβαν ὅτι καταγγραμ-
 μίῃ. Διότι δὲ καὶ τρίτον
 πρῶτον δὲ, Θεανὸν τε ἐκεί-
 νη, καὶ ἡ Λουβία μελοποιὸς,
 ἢ Διοτίμα ἐπὶ ταύταις. ἢ καὶ
 τὸ γυαλόνοιο, ἢ Θεανὸν, συμ-
 βαλομένη ἐς τὴν γραφὴν, ἢ
 Σαπφῶν τὸ γλαφυρὸν ἢ πε-
 αιρέσιος τῆ Διοτίμα δὲ ἢ ἄ
 Σωκράτους ἐπὶ ἡρώτων αὐτῶν,
 ἢ ἰοκίνας ἢ σαιμόνον, ἀλλὰ καὶ
 τὴν ἀκλειο δεικνύουσαν τὴν συμ-
 βολίαν. Ἰωάννην ὅτι καὶ αὐτῆ,
 Λουκίαν, ἀνακείδω ἢ ἀκέρμ,
 Λυ νὴ Δί', ὅτι Πολύστρατε, θαυ-
 μάσι ὅτι οὐκ. οὐ δὲ ἀκας
 γράφει, τὰς τῆς χειρῶν ὅτι,
 ὅτι ἔταρε, καὶ ὅτι ἰανθρωπίας ἢ
 τὸ ἡμῶν ἐμφανίῃ ἢ τὸ ἴδιον,
 καὶ πῶς τὸς δειομήρους πε-
 σλώεις. Πο. ἢ ἀκείδω οὐκ ἢ αὐτῆ
 Θεανότι ἐκείνη, τῆ Ἀντιώο-
 ρ ὅτι καὶ Ἀρήτη, καὶ τῆ θυγατρὶ
 αὐτῆς, τῆ Ναυσικάα, καὶ ἢ

τις

erga egentes comitatem consuevit ostendere. POL. Pro-
 inde ὅτι illa Theani comparetur illi, nempe Antenoris con-
 iugi, neque non Aretæ ὅτι filia eius Nausicaa: praterea

deat, hæc tamen potior est
 magnitudine, veluti in la-
 tissimam depicta tabulam.
 Deinde secundum ὅτι ter-
 tium exemplum, si lubet,
 producamus, nimirum il-
 lam Theano, ac versifica-
 tricem Lesbiam, unâ cum
 Diotima. Theano quidem
 animi magnitudinem ad pi-
 eturam conferet: Sappho
 autem instituta vitæ iunc-
 ditatem adferet. Porro Dio-
 time non tantum ut il-
 lam laudauit Socrates, si-
 milis erit, verum illi om-
 nibus ingenij ornatissimi
 dotibus comparata respon-
 debit. Itaque ὅτι hanc,
 Luciane, imaginem dedi-
 catam suspende. LUCIAN
 Per Iouem, Polystrate, ni-
 mirum admirandam. Sed
 enim tu, ὅτι amice, alias
 quoque benignitatis ac hu-
 manitatis imagines perge-
 depingere, quæ morum man-
 suetudinem, tum placidam

τις ἄλλη ἐν με, ἴδρα πράγμα-
 των ἰσωφρόνησι πῆς τῶν τῶ
 χλω. ἔξῃς δὲ μετὰ ταύτων, ἢ
 τῆς σωφροσύνης αὐτῆς γυρά-
 φθω, καὶ τῆς πῆς τῶν σωόν-
 τα ἀνοίας, ὡς κατὰ τῶν τῶ
 Ἰακείου μωδισα ἐν τῶν σῶς
 φρονα καὶ τῶν περιφρονα,
 ἰπὸ τῶ Ομήρου γυράμψιλω.
 τοιούτων ἔφ τῶν τῆς Πλω-
 λόπης ἀκόνα ἐκᾶν ἔργα.
 ψφ, ἢ καὶ νῆ Δία, κατὰ τῶν
 ὑμῶν μου αὐτῆς, τῶν τῶ Α-
 βραδάτα, ἢς μικρὸν ἔμπῶ.
 πον ἰμνημονώμεν. Δυ.
 παγκάτω καὶ ταύτων, ὅ Πο-
 λυstrate ἀπεργάσα καὶ σχε-
 δον ἡδὴ τέλῳ τοι ἔχουσιν αἰ-
 ἀκόνοσ. ἀπασιν ἔφ ἰωλιάνυ-
 θασ τῶν ψυχῶν, ἢ τὰ μίρη ἐξ-
 πανῶν. Πο. ἐχ ἄπα ἔφ ἰτι
 ἔφ τὰ μίγισα τῶν ἰπανῶν
 πβιλέσεται. λέγω ἢ τὸ ἐν τη-
 λιέτω ὄγκω γνομψίλω αὐ-
 τῶν, μίτη τῶν ἰσὶ τῆ δὲ
 πράξια περιβᾶτωσθα, μίτη
 ἰπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον
 ἰωφ-

si qua alia in fortunæ indula-
 gentis affluentia animi mo-
 destiam obtinuit. Deinceps
 verò post hanc modestiæ im-
 mago depingatur, ac ostensa
 erga conuersantem bene-
 uolentiæ, ut iuxta illam
 Icarî filiam maximè mo-
 desta & pudica sit, quem
 a modum ab Homero ad-
 umbrata est. Talem enim
 Penelopes effinxit imagi-
 nem, atque etiam per Io-
 uem propter nominis affi-
 nitatem, etiam Abradate
 coniugis, cuius paulò an-
 tè mentionem fecimus. LV-
 CIAN. Omnibus profe-
 cto modis & hanc praecla-
 rē absoluisi imaginem, ὁ
 Polystrate, iamque sermè
 exprimendarum imaginum
 finem attingisti. nullas enim
 animi ac laudum partes pra-
 termisisti. POL. Nondum
 omnes: summum enim &
 maximæ laudis caput omis-
 sum est. Dico verò, cum
 in tantam rerum magnitudis
 nem euecta sit, ut neque fastu ob
 blandienis fortunæ prosperi-
 tatem intumescat, neque vltra humanæ sortis mensuram
 efferatur,

ἰπαρθῶναι, πισώθηται ἢ
 τυχευφύλακται ἀπὶ τῆς ἰσοπέ-
 δειότητος, μηδὲν ἀπερόκα-
 λον ἢ φορτικὸν φρονέει, καὶ
 τοῖς περὶ αὐτὸν δημοτικῶς τε,
 καὶ ἐν τῷ ὁμοίῳ περὶ φέρειναι,
 ἢ ἀξιώσεις ἢ φιλοφροσύνας
 φιλοφρονεῖναι, τοσούτῳ ἡδὲ
 τοῖς περὶ μιλήσειν, ὅσῳ καὶ πα-
 ρὰ μέλλοντες ὅμως γινώσκουσι,
 οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσι.
 ὡς ὁπότῃ τῷ μέγα δυνάμει
 μὴ περὶ ἐπιρροίαν, ἀλλὰ καὶ
 περὶ ἀποτίαν ἐχέειν, οὐ-
 τοι καὶ ἄλλοι μάστιγα τῶν πα-
 ρὰ τῆς τυχευφύλακται ἀγα-
 θῶν ὠφελῶν, ἢ μόνον ἀνὸς
 τοῖς δίκαιος τὸ ἐπιφθονοῦσθαι
 φάσκει, ὁδὸς γὰρ ἀνφθονοῦσθαι
 ὡς ἐπιρροῖαν, ἢ μὴ μισοῦ-
 σοντα ἐπὶ τοῖς ἐντυχήμασι
 αὐτοῦ ὄρεται, καὶ μὴ κατα τῶν
 Ομήρου Ἀτλῶν ἐκείνων, ἐπὶ ἀν-
 δρῶν ἡρώατα βιβλικότα, καὶ
 τὸ ἰσοπέδιστον παλαιότα.
 ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώ-
 μαι

offeratur, remerè fortuna
 confidens, sed servata æqua-
 bilitate animi, seipsam cos-
 hibeat, nihil procacius aut
 insolentius, quod alijs foret
 molestiæ, animo concipiens,
 sed ut erga accedentes po-
 pulariter affecta sit, ac dex-
 tris copulatis eosdem beni-
 gnè atque amanter suscipiat,
 Tantò enim his quibus cum
 sermonem conferunt, sunt
 acceptiores, quantò altiori
 fortuna euectæ, nihil su-
 perbi fastidiij, aut contem-
 ptus tragici præ se ferunt:
 velut omnes illi qui sua po-
 tentia non in hoc utuntur,
 ut procaciter contemnunt a-
 lios, sed potiùs ut benignè
 aliorum subleuent inopiam,
 illi soli acceptis à fortuna
 bonis maximè digni habendi
 sunt: ac soli inviden-
 tia malum possunt effuges-
 re. Nemo enim facile ei
 fortunato inuidebit, quem
 prosperis rebus affluentem.

bus moderato utentem animo conspexerit, neq̄ iuxta^k Aten
 Homericam illam super hominum capita incedentem, ac
 inferiorem calcantem. Quod plerunq̄ euenire solet ijs qui
 stt 5 humili

μας πάσχειν ἀπαροκαλίω
 τῆς τύχης, ἐπαθίαν αὐτὸς ἢ
 τύχη μηδὲν τοιούτων ἐπαίθυ-
 τας ἀφνω ἀναβιβδασαίς πη-
 νόρι, καὶ κτερόσιον ὀχημα,
 οὐ μύνησιν ἐπὶ τῶν ἐπιχρόν-
 των, ἢ δ' ἀφορῶσι λεῖω, ἀπ'
 ἀὴ πῆς τὸ ἀναυγίς βιοδύου-
 ται. τοιγαροῦν ὡσπερ ὁ νε-
 ρὸς, τανύτ' αὐτὸς τοῦ χι-
 σα τὸ κηρῆ, καὶ τ' ἡλεῶν πε-
 εἰρήνητων, γέλωτα ὀφθισκῶ-
 υσιν, ἐπὶ ἐφασκῶ, ἄς πηλά-
 γῃ ἢ ληδύονα ἐπιπλουτοῦ.
 ὁμοί' ἡατὰ τ' Δαίδαλον ἐχθ-
 ῆν τὸις ἡεροῖς, καὶ μὴ πα-
 νυ ἐπὶ ῥυθῶν, ἢ δότω ὅτι ἐν
 κηρῆ τῶ αὐτὸς πεποιμημένα,
 ἔταμιχθῆν τὸ πῆς τὸ ἀν-
 θρώπου τῶ φεράν, καὶ ἡγ-
 πηθῶν ἢ ἡλότσοι μόνον τῶν
 ἐνμάτων ἐν ἐχθρότων, ὡς
 μὴ τοι νοτίσθω αὐτὸς ἀπ'
 τὰ πηρῶ, ἢ μὴ παρῆχον αὐ-
 τὰ μόνω τῶ ἡλίω, οὐτὸ δ' ἀσφα-
 λῶς

humili atque abiecto sunt a
 nimo, fortuna arridentii
 procacitate intemperantes
 efferati. Postea enim quam
 a fortuna nil tale speran-
 tes, ex improviso sublimes
 in eurrum quendam vola-
 tilem euecti sunt: intra for-
 tuna mediocritatem consi-
 stere nequeunt: neque deor-
 sum elatos torquent oculos,
 semper nituntur in ar-
 duum. Quare non raro ve-
 luti Icarus liquefacta illi
 quamcelerrime cera, ac a-
 lis defluentibus, per pra-
 ceptum in marinos fluctus de-
 uoluntur, spectatoribus ri-
 sum exhibentes. Quotquot
 autem instar Dædali alas
 rum utuntur remigio, ne-
 que admodum in sublime e-
 lati volant, certe quod ala
 ex cera illis conglutinata
 sunt, verum autem abuma-
 dantiâ ad humanæ vitæ so-
 cietatem subleuandam ex-

promunt: neque non contenti sunt saltem ab vndis paulo al-
 tiores inferri adeo ut crebro etiam alas volando humefaci-
 ant, nec Solis aestui et feruoribus easdem liquefaciendas ex-
 hibent, illi iusto iuxta ac moderate volatu utuntur, quem cir-
 sum quis

ἄως τὴν ἄμα καὶ σωφρόνως διέ-
 πνευσε· ὅπερ καὶ ταύτῃ
 ἄν τις μάστιγι ἐπιπέσει· ὅτι
 γυμνὸν καὶ ἄξιον, ἡμῶν ἀπο-
 τὼν ἀπλαμβάνειν τὸν καρ-
 πὸν ἐυχομῆται ταῦτα· ἵνα αὐτῇ
 ἡσυχασθῆναι τὰ πλεονάζοντα,
 καὶ ἐπι-
 πνευσε· ὅπερ καὶ ταύτῃ
 ἄν τις μάστιγι ἐπιπέσει· ὅτι
 γυμνὸν καὶ ἄξιον, ἡμῶν ἀπο-
 τὼν ἀπλαμβάνειν τὸν καρ-
 πὸν ἐυχομῆται ταῦτα· ἵνα αὐτῇ
 ἡσυχασθῆναι τὰ πλεονάζοντα,
 καὶ ἐπι-
 πνευσε· ὅπερ καὶ ταύτῃ
 ἄν τις μάστιγι ἐπιπέσει· ὅτι
 γυμνὸν καὶ ἄξιον, ἡμῶν ἀπο-
 τὼν ἀπλαμβάνειν τὸν καρ-
 πὸν ἐυχομῆται ταῦτα· ἵνα αὐτῇ
 ἡσυχασθῆναι τὰ πλεονάζοντα,
 καὶ ἐπι-

sum quispiam & in hac ma-
 ximis efferre laudibus iure
 optimo possit. Quocirca
 dignissimum etiam ab om-
 nibus fructum percipit, et
 plantibus ut hæc alæ quam
 diuissimè illi permaneant,
 bonis subinde affatim et
 fluentibus. LUCIAN.
 Sic quidem fiat, ô Polystra-
 te: neque enim corporis ve-
 nustate solum conspicua est,
 ut Helenam admiranda for-
 ma fuisse constat, sed ani-
 mo quoque lepido & ama-
 bili talibus expolita doti-
 bus spectantes ad se allicit.
 Digna verò magno illo
 rege, mansueto existente
 & affabili habenda est,
 ut hæc quoque præcipua fe-
 licitatis parte cum alijs
 bonis innumeris quibuscun-
 que amplissimè instructus
 est, fruatur: ut sub il-
 lius imperio ea quoque for-
 ma & virtute mulier nas-

ra sit, & quæ cum illo conuersans arctissimo desiderio eum
 complectatur. Quippe haudquaquam mediocris felicitatis
 mulier existimanda est, de qua aliquis Homericum illud
 commodissimè dicere possit, quod cum aurea Venere de
 formosa

ἴδ' οὐκ ἔστιν ἔργα δὲ αὐτῶν
 Ἀθλωαῖν ἰσοφασίαν. γυναι-
 κῶν γὰρ σωφίας οὐκ ἄν τις
 παραβλητέην αὐτῆ, οὐ δὲ μίας,
 ἢ δὲ φιλύ, φησιν Ομηρὸς, ὅτ'
 ἄρ' φρίσας, οὐτ' ἐργα. Πο-
 ἀλυθῆ φησ, ὃ Λυκίην. ὡς ἔ-
 δοκᾶ, ἀναμίξαντες ἡδὴ τὰς
 αἰόνας, λὺν τε οὐ ἴππαθες,
 τῶν τῷ ἀσμάται, καὶ ἄς ἐν ἃ
 τῆς ψυχῆς ἰσραψάμω, μίαν
 ἐξ ἀπασῶν σωφροσύτων, βί-
 βλιον καταθέμενοι, πρὶν ἰσ-
 μῶ ἀσασί θαυμάσιον, τοῖς
 τε τοῦ ὄψι, καὶ τοῖς ἐν ὄψι-
 ρα ἰσοφροσ. μονιμωτέρα
 γοῦν τῶν Ἀπειμοῦ καὶ Παρ-
 ρασίου καὶ Πολυγνώτου γῆνοιτ'
 ἄρ, καὶ αὐτὴ ἰκένη παρὰ πο-
 λὺ τῶν τοῖστων ἰσχυροσμί-
 νη, ὅσα μὲν ἔχου καὶ ἰσχυρῶ
 καὶ χρωμάτων ποιήσεται, ἀλ-
 λὰ τοῖς μαρὰ Μισῶν ἰπινούσ-
 τος ἔκαστα, ἢ δὲ ἀκαθίστατη
 ἔκδωρ

erit stabilior & diuturnior, quam vlla fuit aut Apellii imas-
 go, aut Parrhasii, aut Polygnotti. Ea& ipsa multo plus grae-
 tiae spectantibus exhibuit, quatenus non ex ligno, aut
 cera, aut coloribus formata, sed solertia atque industria
 ἢ Musis ad hoc adscitis expressa est: quae haud dubie

imago

formositatei palmario con-
 tendere possit, ingeniosis au-
 tem operibus Mimerum a-
 quiparare. Neque facile
 quispiam ex omni mulierum
 numero aliquam illi com-
 parabit neque corporis neq;
 ingenij gloria, ut idem ait
 Homerus, neq; item mente &
 artificiosis operibus. POL.
 Vera sunt quae dicis, ὃ Lu-
 ciane. Quare si consultum
 factum tibi videtur com-
 mixtis iam in unum imagi-
 nibus, & ea quam tu cor-
 poris effinxisti, & ijs qui-
 bus ego mentis ingenij& do-
 res adumbravi, unam ex os-
 mnibus compositam colle-
 cto libello omnibus contem-
 plandam admirandamque
 exhibeamus, & ijs qui hoc
 aetatis degunt apud super-
 ros, tum etiam illis qui pau-
 lo post futuri sunt. Itaq; lon-
 ge, ut mea fert opinio, haec

I 180
 ἀλλ' ἴσως ἂν, ἰσχυρῶ
 ἔστιν ἰσχυρῶ
 καὶ αὐτῶν ἰσχυρῶ

GILBERT

AD

ARG

Hiclibellus est
 simum magnum
 pelle, ut dicitur
 ab his lineis omnibus
 optata ut dicitur
 supercilio, conet
 etumque: Acton
 pus ab illis: cum
 huius dicitur non
 cetero dicitur. Quae
 nam, nihil est
 magnum dicitur
 negotiorum dicitur
 ceteris dicitur, ut
 quibus dicitur
 ut dicitur non
 vultumque dicitur
 a dicitur magnum
 matrem dicitur
 tales dicitur
 illis dicitur
 prius dicitur
 me dicitur
 vultumque dicitur
 vultumque dicitur
 dicitur dicitur

ἡκὰρ ὅσων ἄν, σώματ' ἴμας
 ἡκὰρ ἴμας, καὶ ψυχῆς ἀρετῶν
 ἄμα ἱμῶν ἴμας.

imago omnium accuratissi-
 mè absoluta futura est, &
 corporis elegantiam & vir-
 tutes animi iuxta contemplan-
 das ostendens.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Hic ostendit ad cuius archetypi regulam formosa & pudica mulier exploranda sit. Cum enim absolutissimam imaginem sibi perfici vellet, non ab vno, aut Apelle, aut Polygnoto, aut Euphranore, aut Actione, sed ab his simul omnibus diuiso inter se opere, sibi depingi optauit: ita vt Euphranor comam, Polygnotus decora supercilia, conuenientemque malorum ruborem amictumque: Actione labia, Apelles autem reliquum corpus absoluat: cum tamen Apelles (vt de tribus alijs nihil dicam) non minus egregius pictor fuerit, quàm Cicerone orator. Quin potius, quasi quatuor ij quos nominauimus, pictores id opus omnibus modis consummatum reddere non possent, Homerum etiam in eius negotij partem suscepit, plurima quæ ille diuersis excellentissima tribuit, in vna exprimi gestiens: nempe quodd, licet quis aliquo in negotio maximè excellat, fieri tamen non possit, quin alij peculiaribus quibusdam virtutibus, magis quàm ille, emineant.

a VENEREM quoque illorum.] Venerem Gnidiam marmoream, Euploiam à Gnidijs nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni estimat Lucianus in Amoribus: eam omnium illius statuarum pulcherrimam appellans, vt cui amore capius Macareus Perimithus cum delituisset noctu, cohaesit. Nec me fugit id Sami contigisse, ab Athenæo id esse proditum, quò volumine 13. Gnidiae Veneris simulachro effingendo Phrynes amicae corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexit. Valerius Maximus: Vulcani conjugem Praxiteles

xiteles in marmore quasi spirantem, in templo Cnidiorum collocavit, propter pulchritudinem operis, à libidinoso cuiusdam complexu parvum tutam. b Lemniam.] Lemniam omnibus Phidie operibus antepōnit, cui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt, nomen sortitam, credit in Atticis Pausanias: nonnulli à loco, qui est in arce Atheniensium ἀμύγευ nuncupato, unde & Dionysius Ἀμύγειον. c Venere quæ in hortis.] De Venere Hortensi, vel potius in hortis posita, (Græcè enim ἐν κήποις Ἀφροδίτην.) pluribus in dialogo Meretricio, Maser & Musarium docebimus d Phidias.] Phidias statuarius dÿs quàm hominibus effigiendis melior artifex traditur. In ebore verò longè citra æmulum, vel si nihil nisi Minervam Athenis, aut Olympium in Elide lotem fecisset, cuius pulchritudo adiciisse aliquid etiam receptæ religioni videtur adeo maiestas operis deum æquavit. Author est Quintilianus lib. 12. Cicero in libro de Oratore ad Brutum, negat Phidie simulacris quicquam in illo genere videri perfectius. Hic speciem sui similem in Minervæ clypeo inclusit, cum inscribere non liceret, ut ait Cicero lib. Tus. quæst. 1. Eam si quis dissolisset, collocationis universam speciem sustulisset, ut ait idem libro de Oratore ad Brutum. Vide etæ quæ de eo annotavimus in Parastio. De Phidia quoque memoranda tradit Plinius lib. 34. cap. 8. c Bouinis.] Bouis oculo quidem oculorum pulchritudo & nitor significatur. Neque tamen illud omitti debet obtutum amatorum, qui modestia servata fiat, ad tauri oculos referri solitum à peritissimis usque plurimum fieri solet in obliquum, & id tororum est. Unde illud βλεπέτω τρωάδων: id est, tueri taurinè, siue torinè, quod in Platonis, tum in Xenophontis comiis & Phedone, & alibi eadem ferè sententia positum animadvertas. Tamest nonnulli rem ad indignationis significatum retraxere, torumq; tueri interpretantur, quo significatio apud Aristoph. super Aeschulo dictum: ἐστὲν ὁ οὐρανὸς ὁ οὐρανὸς ἰδὲ τὸν οὐρανὸν: id est, Aspexit igitur taurinè ad humum lumina deiectus. Hac enim facie iratus Aeschylus inducitur ab Aristoph. Neq; sum nescius toruitatem à tavorum ferocia dictam, ut etymologiarum auctores tradunt, qui toruitatem tauri accerbissimam interpretantur. Vide Chiliarcho nostro, Tau-

viâ tant, & non
que propalati
vero vices acceptas
Reddere deum
legemini vocat
Pepho necesse
nunc sicut comas
intelligi, significat
dum phidias, taurum
toruitatem id quibus
cipia, hinc in Maximo
Cephalo, hinc in
testamentum phidias
dos Thabæ vult ma
ca. Ex quo hinc
i Aliphan Mle
litum Lucius me
teo Homerum
improprement
tatis, necesse
placide Luc
res, qui necesse
memorantur
M. I. Torum
efficit] Item in La
ca ut in obliquum
est. Item in
quoque
qui in oculis
riant taurum, taurum
m à torum
ria Moleus
Athensium
gum p. j. j.

Si quis
Sicut
Athensium
lib. 34. cap. 8.

vinè tueri, & limis oculis. f. Echo.] Est *hæc* vocis imago, quæ in rupibus canis aut vallibus repercutitur resonat. *Ultimas enim voces acceptas iterat, sicut Ovid, de ea ait:*

Reddere de multis vt verba nouissima posset. *Idem:*
Ingeminat voces auditaq; verba reportat.

*Physici vocant reperussionem soni ex obiectu laterum loci cavernosi aut concavi. g. Pandionis natam.] Philomela intelligit, respiciq; ad fabulam de Progne & Philomela, Pandionis filia, tandem versa in aues, hæc in lusciniam, illa in hirundinem: de quibus passim multa extant apud poetas, præcipue Ovid. in Metamorph. h. Orpheus & Amphion.] De Orpheo alibi scripsimus Amphion Mercurij & Antiopes filius restudinis suauitate saxa commouisse perhibetur ad cõstruendos Thebanæ vrbis muros, cuius meminit Horat. in arte Poëtica. Extatq; illius simulachrum apud Plin. nat. hist. li. 36. ca. 5. i. Aspasiam Milesiam.] Huius & aliarum illustrium mulierum Lucianus meminit in Eunuchis & Amoribus. k. Acten Homericam.] *Æm dea fingitur ab Homero, ll. 7: quam interpretantur noxam, grauissimis mortales implicans calamitatibus, mentesq; seducens & perturbans. cui repellende & placande, Lua filia Iouis sunt oppositæ, quæ tanto sunt tardiores, quanto noxa est grauior. Vide Erasmus in Prouerb. Ira omnium tardissime senescit, & Budei annotationes, & lib. 5. de Affe. l. Fortunæ artidentis procacitate intemperanter effesari.] Cicero in Lælio: Non enim sola ipsa fortuna caeca est, sed eos etiam plerunque efficit cecos, quos complexa est. Itaque illi effertur fastidium & contumacia: neque quicquam inspiciente fortunato intolerabilius fieri potest. Atqui hinc quidem videre licet, eos qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari. m. A fortuna nil tale sperantes.] De fortuna inconstantia Michaël Hospitalis in Epistola ad Franciscum Lotharingum sic scribit:**

Si gaudet rerum vicibus fortuna, diuq;
Stare loco nescit, si nos huc versat & illuc,
Arbitrioq; suo spoliatur, vel honoribus auget,
Idq; alijs belli ducibus si contigit ante

Innume-

Innumeris: tibi si contingere posse putabis.
 Noli præteritis nimium confidere factis,
 Nève seras cœlo caput altius, aut timidum cor:
 Neui metue euentus dubios, tristemq; futuri
 Temporis inuidiam, leuis aut opprobria vulgi:
 Sed quemcumq; dabit finem Deus, accipe grato
 Præsentisq; animo causas mortalibus esse
 Ignotas voluit, tua sit modò culpa, cauetò,

Idem de Caesii & Guina expugnatione:

Si mutat fortuna vices, & ludit atrocem
 More suo ludum, nunc his, nunc æquior illis,

*Peteres cùm Fortuna plurimum tribuerent, eamq; negotiorum
 pend omnium quæcumq; mortales gererent, arbitrium opinaren-
 tur, simulachrum eius dextera clauum, sinistra cornu copia te-
 nere sinxerunt, quòd bona & commoda ab eadem omnia præs-
 cis crediderunt: vnde diuitias & opulentiam, fortunas oppel-
 lauere (vt diximus in Luciani Somnio seu V. r. a) vni illi regem
 elargie diq; facultatem concessam arbitrari. Pr verò incon-
 stantiam eius notarent, vt potèd, quæ vt Horat. ait lib. 1. Carm.
 Od. 3 5. posse:*

Præsens vel imò tollere de gradu
 Mortale corpus, vel superbos
 Vertere funeribus triumphos.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ
 ἐπιγράμ.

PRO IMAGI-
 nibus.

Vincencio Obsopœo interprete.

ARGUMENTVM.

A Pologia hæc est eorum quæ superiore dialogo, ni-
 mio extollendi studio, vitrà quàm decet ac pium est,
 de Panthea dicta videri poterant. Priore igitur loco Poly-
 stratus accusationem ac reprehensionem Pantheæ re-
 censet, quæ hisce duobus capitibus potissimum conti-
 netur. Primò, quòd immodicè ac nimium illam laudè-
 rit Lucianus. Deinde quòd etiam cum dijs illa com-
 paràtur: quorum prius contra modum atq; officium vetè
 laudat.